

Dictada occitana nò 8

Lo 29 de genièr de 2005

De Joan Escafit, *Balajum*
(IEO Edicions, 2003, « Atots » nò 157, pp. 23-24)

Lo Marioletista

Òc, soi una mariòta. De fials. Pas una marioneta, non ! Demoratz ensenhats ! Soi pas d'aquestas que se daissan enfonilhar amb la man entièra ducas al ponhet, que fan mòstra de parlar quand lo ventrilòc lor prèsta sa votz

(39 mots)

(Aicí s'arrèstan los pichons.)

que fan mina de parlar, rire, manjar, amb un cais que se duèrb coma un tirador, coma un cendrièr de veitura, qu'an un parelh d'uèlhs en botons de garramachas, de braces e de cambas desossats. Bè !... Tè, que lor escupissi dessús a aquelas vergonhas del mestier !

(87 mots)

(Aicí s'arrèstan los collegials.)

Ieu, soi de las mariòtas seriosas. Lo fial, res que lo fial. Voldriái pas cambiar mos fials contra totes los arams de l'univèrs, la meuna fluiditat me faltariá. Agachatz-me: quina aisença, quina gràcia !

(121 mots)

(Aicí s'arrèstan los liceans.)

Vesètz plan que soi ieu que tiri los fials ?

Òc, soi l'unenca mariòta que tira suls fials que la ligan al marionetista. Crei qu'es el que comanda, bisca ! Soi ieu que lo meni !

De jove, èri una mariòta coma totes las autras. Seguissiái los òrdres de mon mèstre, sens una rondinada; un vertadièr esclau mut, l'ombra de sas mans. Aquò durèt pas.

Durant la vesprada d'ier, a bèl estrós, l'idèa me passèt per la comprenèla: "E se fasiái çò que m'agrada ?"

(208 mots)